

La mirada

Toni Vall

tvallka@hotmail.com

L'“APM” d'Arrabal

Procuro no perdre'm l'APM cap setmana. Després de les bones dosis depressives que aquests dies assoten la graella, se'm posen d'allò més bé les bones riallades que em proporciona. Al principi l'Homo APM em deixava més aviat fred, no connectava gaire amb el seu esperit còmic, però amb el pas de les setmanes m'ha anat robant el cor. Fa dues setmanes va rebre la visita del senyor que va encunyar la ja mítica sentència “*iS'ha matao, Paco!*” i l'altre dia es va asseure a dir disbarats amb Fernando Arrabal. Quina trobada! A Arrabal no devia fer falta que li expliquessin res sobre les característiques que tindria l'entrevista perquè des del primer segon va veure l'Homo APM com un germà de sang. Conversaven d'igual a igual. “Vostè es mereixeria que el despullés i l'assotés amb un fuet

L'Homo APM m'ha anat robant el cor amb el pas de les setmanes

de set cues”, li va etzibar, mentre el seu *partenaire* parafrasejava la vident que va formular aquella pregunta tan transcendental: “*¿Las manzanas cómo se acuestan para tener manzanas?*” Semblava que haguessin nascut per trobar-se. Podrien haver estat parlant durant hores immersos en el seu sense fi de despropòsits. Efectivament, res tenia sentit, però alhora aquella escenificació delirant adquiria ple sentit: un oasi d'absurditat enmig del pragmàtic realisme dels nostres dies. Fins i tot funcionaria com a píndola contra l'estrès, com a calmant de nervis excitats. Seguirem atents a les successives proeses de l'Homo APM, però només amb una trobada setmanal de mig minut amb Arrabal ja em conformaria.